

VERESTÄ
JA
TUHKASTA

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Suomentanut Annika Eräpuro

Karisto
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos *From Blood And Ash*

FROM BLOOD AND ASH © 2020 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-49210-8 (kovakantinen)

ISBN 978-951-1-49610-6 (jäätipokkari)

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

OMISTETTU
Sinulle, Lukija.

LUKU 1

”Finley löydettiin tänä iltana, Verimetsän reunasta, kuolleena.”

Nostin katseeni pelikorteistani ja karmiininpunaiseksi maalatun pöydän pinnasta kolmeen kanssani istuvaan mieheen. Olin valinnut tämän paikan tarkoituksella. Hetki sitten, kun olin kuljeskellut täyteen ahdettujen pöytien lomassa, heistä ei ollut välittynyt minkäänlaista tuskaa.

Ei ruumiillista eikä henkistä.

Yleensä en testaillut noin vain, oliko joku tuskissaan. Ilman hyvää syytä se tuntui todella tungettelevalta, mutta väkijoukoissa minun oli vaikea pitää hallinnassani, miten paljon tunteita minuun välittyi. Paikalla oli aina joku, jonka tuska oli niin syvää, niin riipivää, että kärsimys leijui ilmassa aivan kuin vireenä, jonka tunsin aistejani avaamattakin – jota en yksinkertaisesti pystynyt väistämään enkä ohittamaan. Sellaisen ihmisen tuska heijastui ympäristöön.

Minulla ei ollut lupaa tehdä asialle mitään, oli vain oltava piittaamatta. En saanut hiiskahtaakaan jumalilta saamastani lahjasta, ja oli ehdottomasti kielletty, että olisin vielä aistimisen lisäksi toiminutkin jotenkin.

Ihan aina en kyllä totellut määräyksiä.

Ymmärrettävistä syistä.

Näiden miesten vointi oli kuitenkin hyvä, minkä olin huomannut, kun olin tunnustellut ilmapiiriä kaikkein suurinta tuskaa välttääkseni, ja se oli hiukan yllättävääkin, kun ajatteli mitä he tekivät työseen. He olivat vartijoita vallilta – vuorenkorkuiselta muurilta, joka oli rakennettu ElySIONIN harjanteilta louhitusta kalkkikivestä ja rau-

dasta. Siitä saakka, kun Kahden kuninkaan sota oli päättynyt neljä-sataa vuotta sitten, koko Masadonia oli ollut vallin suojaama, ja jokaisella Solisin valtakunnan isommalla kaupungilla oli oma vastaavansa. Pikkukaupunkien, sotilaiden koulutusasemien, kylien ja tilusten suojaksi oli rakennettu pienempiä valleja.

Vartijat joutuivat koko ajan näkemään ja tekemään sellaista, mikä jätti heidän sisälleen tuskaa, joko ruumiinvammoista johtuvaa tai siten jostakin sellaisesta, mikä ulottui haavoittunutta ihoa ja murtuneita luita syvemmälle.

Tänä iltana näiden miesten tuska oli kuitenkin poissa, samoin kuin vartijan vaatteet ja varusteet. He olivat pukeutuneet väljiin paitoihin ja pukinnahkisiin polvihousuihin. Tiesin kuitenkin, että vapaa-ajallaankin he tarkkailivat jatkuvasti merkkejä usvasta ja sen kantamista kauhuista tai pettureista, jotka halusivat romuttaa valtakunnan tulevaisuuden. Näyttivät he miltä tahansa, he olivat varsin hyvin aseistettuja.

Niin kuin minäkin.

Viittani liepeiden kätöksässä, ohuen pukuni alla tunsin tikarin viileän kahvan, joka ei koskaan tullut aivan ihoni lämpöiseksi. Olin saanut sen kuusitoistavuotislahjaksi, eikä se ollut ainoa eikä tappavin omistamistani aseista, mutta siitä minä pidin kaikkein eniten. Kahva oli veistetty kauan sitten kuolleen sudensukuisen luusta – olennon, joka ei ollut ihminen eikä peto, vaan molempia – ja verikivestä valmistettu terä oli hiottu tappavaksi.

Saatoin olla jälleen kerran tekemässä jotakin uskomattoman holtitonta, sopimatonta ja ehdottomasti kiellettyä, mutta niin typerä en kuitenkaan ollut, että olisin tullut Punaisen Helmen kaltaiseen paikkaan ilman asetta, jolla osaisin puolustaa itseäni taitavasti ja epäröimättä.

”Kuolleena?” kysyi toinen vartija, nuorempi, jolla oli ruskea tukka ja pehmeät piirteet. Hänen nimensä taisi olla Airrick, eikä hän voinut olla paljon minun kahdeksaatoista ikävuottani vanhempi. ”Ei pelkäätkään kuolleena. Finleyn veri oli valutettu kuiviin ja hänen lihaansa oli pureskeltu, aivan kuin villikoirat olisivat hyökänneet hänen kimpuunsa ja raadelleet hänet kappaleiksi.”

Kortit sumenivat silmissäni, ja vatsaani tuntui muodostuvan jääpaloja. Villikoirat eivät tehneet tuollaista. Eikä niitä edes ollut lähelläkään Verimetsää, maailman ainoaa paikkaa, jossa puut vuotivat verta ja värjäisivät kaarnan ja lehdet syvän punaisiksi. Huhut kertoivat toiseltaisista eläimistä, jättiläiskokoisista jyrtsijöistä tai haaskaeläimistä, jotka vaanivat metsän uumeniin uskaltautuneita ihmisiä.

”Ja tiedättehän, mitä se tarkoittaa”, Airrick jatkoi. ”Niiden täytyy olla lähellä. Hyökkäys on varmaan –”

”En ole varma, onko tämä oikea paikka ja aika tälle keskustelulle”, vanhempi vartija keskeytti. Olin kuullut hänestä. Phillips Rathi. Hän oli ollut vallilla vuosia, mikä oli melkein ennenkuulumatonta. Vartijoiden elinkaari ei yleensä ollut pitkä. Hän nyökkäsi minuun päin. ”Olet lady’n seurassa.”

Lady’n?

Vain ylennettyjä nimitettiin ladyiksi, mutta toisaalta kukaan täällä ei olisi ikinä odottanut juuri minun tulevan Punaiseen Helmeen. Jos jäisin kiinni, olisin... no, pahemmissa vaikeuksissa kuin koskaan ennen, ja minua odottaisi ankara tuomio.

Sellainen rangaistus, jonka Dorian Teerman, Masadonian herttua, antaisi enemmän kuin mielellään. Ja jota katselemassa hänen läheinen luottomiehensä lordi Brandole Mazeen olisi tietysti myös mielihyvin.

Tunsin hetkellistä levottomuutta katsoessani tummaihoista vartijaa. Phillips ei mitenkään voinut tietää kuka olin. Kasvojeni yläosaa peitti valkoinen dominonaamio, jonka olin ajat sitten löytänyt hylättyinä Kuningattaren puutarhasta, ja ylläni oli yksinkertainen, sinivihreä viitta, jonka olin, tuota noin, *lainannut* Brittalta, yhdeltä niistä linnan palvelijoista, joiden olin kuullut puhuvan Punaisesta Helmestä. Toivottavasti Britta ei huomaisi viittansa kadonneen, ennen kuin palautaisin sen aamulla.

Pystyin kuitenkin laskemaan yhden käden sormilla, kuinka moni ihminen Masadoniassa oli nähnyt kasvoni, eikä kukaan heistä ollut läsnä tänä iltana.

Neitona, Valittuna, kasvojani ja hiuksiani peitti yleensä aina huntu, joka jätti vain huulet ja leuan näkyviin.

En uskonut, että Phillips oli pystynyt tunnistamaan minua pelkääntään niiden perusteella, ja jos niin olisi käynyt, kukaan heistä ei olisi istunut enää paikoillaan. Minua rajattaisiin parhaillaan – joskin lempein ottein – takaisin holhoojieni, Masadonian herttuan ja herttuutaren luo.

Paniikkiin ei ollut syytä.

Pakotin hartiani ja niskani rennoiksi ja hymyilin. ”En minä ole mikään lady. Voitte aivan vapaasti puhua ihan mistä vain haluatte.”

”Oli asia miten hyvänä, hiukan vähemmän verinen aihe olisi mieluinen”, Phillips vastasi vilkaisten merkityksellisesti kahta muuta vartijaa.

Airrick kohotti katseensa minuun. ”Pahoitteluni.”

”Otan ne vastaan, vaikka ne eivät olekaan tarpeen.”

Kolmas vartija pahoitteli myös, pää painuksissa ja tiiviisti korttejaan tuijottaen. Hänen poskensa olivat punehtuneet, mikä tuntui kerrassaan hellyttävältä. Vallin vartijat joutuivat läpäisemään rankan koulutusjakson, jossa he oppivat taitaviksi erilaisten aseiden käsitteilyssä ja lähitaistelussa. Jokainen heistä, joka selvisi hengissä ensimmäisestä vaarallisesta retkestään vallin ulkopuolelle, oli tappanut ja nähnyt kuolemaa.

Ja silti tämä mies punasteli.

Karaisin kurkkuani. Olisin halunnut kysyä, kuka Finley oli, kuuluiko hänkin vallin vartijoihin vai metsämiehiin – niihin sotilaisiin, jotka hoitivat yhteyksiä isompien kaupunkien välillä ja vartioivat matkustajien ja tarvikkeiden kuljetuksia. He viettivät puolet vuodesta poissa vallin turvasta. Ammatti oli ehdottomasti yksi kaikkein vaarallisimmista, joten he eivät koskaan tehneet retkiään yksin. Jotkut heistä eivät koskaan palanneet.

Ja ikävä kyllä jotkut palanneista eivät olleet enää ennallaan. He saapuivat takaisin levittäen kuolemaa kannoillaan kaikkialle minne menivät.

Kirottuina.

Aavistin, ettei Phillips antaisi keskustelun jatkoa, joten jätin kielenkärjelläni kieppuvat kysymykset esittämättä. Jos Finleyn mukana oli ollut muitakin, joille Finleyn todennäköisin tappaja oli aiheuttanut vammoja, saisin kyllä siitä tiedon tavalla tai toisella.

Saatoin vain toivoa, ettei se tapahtuisi kauhun kirkaisuin.

Masadonian asukkailla ei ollut selvää käsitystä siitä, miten monet palasivat vallin takaisilta matkoiltaan kirottuina. He näkivät vain yhden siellä ja toisen täällä, eivät koko totuutta. Jos tieto olisi levinnyt, paniikki olisi varmasti vallannut ne ihmiset, joilla ei ollut realistista kuvaa ulkopuolella riehuvista kauhuista.

Toisin kuin veljelläni Ianilla ja minulla.

Sen vuoksi yritin parhaani mukaan sulatella jätää sisältäni, kun keskustelu pöydässä siirtyi arkisempiin aiheisiin. Yritykset suojella vallin sisäpuolella asuvia ihmisiä olivat vaatineet jo lukemattomia ihmishenkiä, mutta taistelu oli epäonnistumassa – oli ollut jo jonkin aikaa – eikä vain täällä, vaan koko Solisin valtakunnassa.

Kuolema...

Kuolema löysi *aina* reittinsä.

Lopeta, käskin itseäni, kun levottomuuden tunne uhkasi kasvaa. Tänä iltana ei ollut kyse mistään sellaisesta, mitä tiesin ja mitä minun ei varmaan olisi pitänyt tietää. Tänä iltana oli kyse elämästä, siitä että... en kieriskelisi hereillä koko yötä, unettomana ja yksin, ilman... mitään valtaa, tietämättä lainkaan, kuka olin, vain sen, *mikä* olin.

Sain taas jaossa huonon käden, ja olin pelannut kylliksi korttia Ianin kanssa tietääkseni, ettei mahdollisuuksia olisi. Ilmoitin että olin ulkona pelistä, ja kun nousin paikaltani, vartijat nyökkäsivät ja toivottivat minulle hyvää illanjatkoa.

Kuljin pöytien lomitse, otin hansikaskätisen tarjoilijan ojentaman samppanjalasin ja yritin tavoittaa uudelleen ne innostuksen tunteet, jotka olivat kihisseet sisälläni, kun olin aiemmin illalla kiirehtinyt kaupungin kaduilla tänne päin.

Katselin ympärilleni salissa omista rajoistani ja tunteistani huolehtien. Lahjani ei kohdistunut vain niihin, joista tuska heijastui ympärille – jos keskitin voimani, pystyin kenet tahansa nähdessäni tietämään, tunsiko hän tuskaa. Kärsimys ei useinkaan näkynyt ulospäin, eikä ihmisten ilmeissä tai eleissä muuttunut mikään silloinkaan, kun keskityin heihin. Minä yksinkertaisesti *tunsin* heidän tuskansa.

Ruumiillinen kipu oli melkein aina kuumaa, mutta henkinen?

Se oli melkein aina kylmää.

Riemukkaat huudot ja vihellykset havahduttivat minut ajatuksistani. Näin punapukuisen naisen istumassa pöydän reunalla, sitä seuraavan pöydän, josta olin äsken lähtenyt. Hänen pukunsa oli ommeltu punaisen satiinin suikaleista ja harsosta, joka peitti reidet nipin napin. Yksi miehistä tarttui kourallaan lyhyeen, läpikuultavaan helmaan.

Nainen läpsäisi miehen käden pois keimailevasti hymyillen ja nojautui taaksepäin niin, että vartalo kaartui aistillisesti. Hänen paksumat vaaleat kiharansa levittyivät pöytään jääneiden kolikoiden ja pelimerkkien päälle. ”Kuka tahtoo voittaa minut tänä iltana?” Hänen äänensä oli syvä ja käheä, ja hän liu’utti kämmeniään pitkin röyhelöisen korsetin vyötäröä. ”Voin vakuuttaa teille, pojat, että minä kestan pidempään kuin paraskaan kulta-aarre.”

”Entä jos tulee tasapeli?” kysyi yksi miehistä, jonka takin hieno leikkaus kertoi, että hän oli menestyvä kauppias tai liikemies.

”Silloin illasta tulee minulle vielä monin verroin viihdyttävämpi”, nainen laushti ja kuljetti toista kättään alas vatsaansa pitkin, kunnes se sujahti vielä alemmas –

Poskiani kuumotti, ja käänsin äkkiä katseeni ja siemaisin kupliva samppanjaa. Silmäni osuivat ruusukultaisen kristallikruunun loisteeseen. Punaisella Helmellä meni selvästikin hyvin, ja omistajilla oli suhteita. Sähkö oli kallista ja tiukasti kruunun valvonnassa. Mietin, keitä kaikkia asiakaskuntaan loppujen lopuksi mahtoikaan kuulua, jotta moinen ylellisyys oli mahdollinen.

Kristallikruunun alla oli käynnissä toinen korttipeli. Mukana oli myös naisia, joilla oli taidokkaasti sommitellut, kristallien koristamat

nutturakampaukset ja joiden puvut olivat hillitympiä kuin paikassa työskentelevillä naisilla. Iltapuvuissa oli leiskuvia purppuran ja keltaisen sävyjä sekä vaaleaa sinistä ja violettiä.

Minä sain pukeutua ainoastaan valkoiseen, olin sitten omassa huoneessani tai julkisilla paikoilla, mitä ei tapahtunut usein. Niinpä minua kiehtoivat nähdä, miten eri värit korostivat käyttäjänsä ihon tai hiusten sävyä. Itse varmaan näytin lähinnä aaveelta, kun kuljin Teermanin linnan käytäviä valkoisissani.

Näilläkin naisilla oli naamiot, jotka peittivät puolet kasvoista ja suojasivat henkilöllisyyden. Mietin, keitä he mahtoivat olla. Uskaliaita vaimoja, jotka oli jätetty yksin liian monta kertaa? Nuoria naisia, jotka eivät olleet menneet naimisiin tai olivat ehkä jääneet leskiksi? Palvelijoita tai kaupungilla työskenteleviä naisia ulkona viettämässä iltaa? Oliko pöydissä ja väentungoksessa ehkä myös ladyja ja lordeja? Olivatko he tulleet tänne samoista syistä kuin minäkin?

Uteliaisuuttaan, tai paetakseen tylsyyttä?

Paetakseen yksinäisyyttä?

Jos asia oli niin, silloin meillä oli enemmän yhteistä kuin olin tajunnutkaan, vaikka he olivatkin perheissä toiseksi lapsiksi syntyneitä tyttöriä ja poikia, jotka kruunu otti omakseen vuosittaisessa rituaalissa, kun he tulivat kolmentoista vuoden ikään. Ja minä... Minä olin Teermanin linnan Penellaphe, Balfourin sukua, kuningattaren lemmikki.

Minä olin Neito.

Valittu.

Ja vajaan vuoden kuluttua, täyttäessäni yhdeksäntoista, minut ylennettäisiin, niin kuin kaikki ladyt ja lorditkin. Minun ylentämiseni poikkeaisi hiukan muista, mutta rituaalista tulisi laajin sitten jumalten ensimmäisen siunauksen, joka oli toteutettu Kahden kuninkaan sodan päätyttyä.

Ladyt ja lordit eivät joutuisi kovinkaan suuriin vaikeuksiin, jos he jäisivät kiinni, mutta minä... Minä kohtaisin herttuan tyytymättömyyden. Huuleni puristuivat yhteen, kun tunsin sisälläni kuohahtavan vihan, johon sekoittui inhottavia häpeän tunteita.

Herttualla oli pahoja vaikeuksia pitää kätensä kurissa, ja hänellä oli luonnoton rankaisemisen jano.

En kuitenkaan suostunut ajattelemaan häntäkään tai kantamaan huolta kurinpalautuksista. Jos sortuisin sellaiseen, voisin saman tien palata takaisin huoneeseeni.

Irrotin väkisin katseeni pöydästä ja panin merkille, että Helmessä oli myös naamiottomia naisia, jotka hymyilivät ja nauroivat kätkemättä henkilöllisyyttään mitenkään. Heitä näkyi pöydissä vartijoiden ja kauppamiesten seurassa, seisoskelemassa syvennysten varjoissa ja juttelemassa naamiokasvoisten miesten ja naisten kanssa, niidenkin, jotka työskentelivät Punaisessa Helmessä. Heitä ei hävettänyt tulla nähdyksi.

Keitä he sitten olivatkin, heillä oli vapautta, jota minäkin niin syvästi janosin.

Riippumattomuutta, jollaista minäkin tavoittelin tänään, kun naamioni ansiosta vain jumalat tiesivät minun olevan täällä. Ja mitä jumaliin tuli, olin jo kauan sitten tullut siihen tulokseen, että heillä oli varmasti paljon parempaakin tekemistä kuin vahtia minua. Olinhan sitä paitsi ollut jo ties miten monta kertaa kiellytyillä teillä, joten seurauksia olisi taatusti tullut, jos he olisivat olleet tarkkana.

Niinpä saatoin tänä iltana olla *kuka vain*.

Vapauden tunne oli paljon huumaavampi kuin olin kuvitellutkaan. Huikeampi kuin päihtymys, jota ihmiset kertoivat tuntevansa unikonsiemeniä poltellessaan.

Tänä iltana en ollut Neito. Enkä edes Penellaphe, vaan pelkkä Poppy. Se oli lempinimi, jolla muistin äitini minua kutsuneen ja jota vain veljeni Ian ja hyvin harvat muut ikinä käyttivät.

Poppyna minua eivät raskauttaneet ankarat säännöt tai toisten odotukset, eikä kohtalon sanelema ylentäminen, joka tuntui nyt lähes tyvän aivan liian nopeasti. Minulla ei ollut pelon tunteita, ei menneisyyttä eikä tulevaisuutta. Tänä iltana saatoin elää hiukan, vaikka sitten vain muutaman tunnin ajan, ja kokea niin paljon kaikkea kuin vain pystyin, ennen kuin minut vietäisiin takaisin pääkaupunkiin, kuningattaren luo.

Ennen kuin minut luovutettaisiin jumalille.

Väreet selässäni kertoivat epävarmuudesta, jossa oli häilähdys lohduttomuutta. Yritin karistaa sen, kieltäydyin antamasta sille valtaa. Ei kannattanut jäädä vatvomaan sitä, mitä edessäni olisi, koska se ei ollut minun käsissäni.

Sitä paitsi Ian oli ylennetty kaksi vuotta sitten, ja päätellen kirjeistä, joita häneltä kuukausittain sain, hän oli pysynyt entisellään. Ero entiseen oli vain se, ettei hän enää kehitellyt tarinoita ääneen, vaan kynäili ne paperille. Viime kuussa hän oli kirjoittanut kahdesta lapsesta, veljestä ja siskosta, jotka sukeltavat Stroudmeren pohjaan ja tutustuvat vedenalaiseen kansaan.

Hymyilin nostaessani samppanjalasia. Mistä hän oikein keksi juttujaan? Minun tietojeni perusteella Stroudmeren pohjaan oli mahdollon sukeltaa, eikä sellaista kuin vedenalaista kansaa ollut olemassakaan.

Hiukan ylentämisensä jälkeen, kuningattaren ja kuninkaan käsystä, hän oli mennyt naimisiin Lady Claudyan kanssa.

Ian ei koskaan puhunut vaimostaan.

Oliko hän lainkaan onnellinen liitossaan? Hymy haipui huuliltani, ja katseeni laskeutui pirskahtelevaan, vaaleanpunaiseen juomaani. En osannut sanoa, mutta he olivat tuskin tunteneet toisiaan ennen avioliitumistaan. Miten se muka riitti, kun oletus oli, että toisen kanssa piti viettää koko loppuelämä?

Ja ylennetyt elivät hyvin, hyvin pitkään.

Yhä vieläkin tuntui oudolta ajatella, että Ian oli ylennetty. Hän ei ollut perheen toiseksi syntynyt poika, mutta koska minä olin Neito, kuningatar oli anonut jumalilta harvinaista poikkeusta sääntöön, ja hänen oli sallittu ylentyä. Minulla ei olisi edessäni samaa kuin Ianilla, avioliittoa minulle ennestään tuntemattoman toisen ylennetyin kanssa, joka toivoisi kumppaniltaan ennen kaikkea kauneutta, sillä viehätysvoima nähtiin jumalallisena.

Ja vaikka olin Neito, Valittu, minua ei koskaan nähtäisi jumalallisena. Herttuan mielestä en ollut kaunis.

Olin *murheellinen tapaus*.

Sormenpääni ajautuivat huomaamattani naamion vasemman laidan karheaan pitsiin. Siirsin käteni äkisti pois.

Yhdestä pöydästä nousi mies, jonka tunnistin vartijaksi, ja näin hänen kääntyvän kohti naista, jolla oli valkoinen naamio niin kuin minullakin. Mies ojensi kätensä naiselle ja lausahti jotakin niin hiljaa, etten kuullut sitä, mutta nainen vastasi nyökkäyksellä ja hymyllä painaen sitten kätensä miehen käteen. Violettiin vivahtavan iltapuvun helma laskeutui vesiputouksena naisen jalkoihin, kun hän nousi ja antoi miehen johdattaa hänet ovelle päin. Vieraiden käytössä oli kaksi ovea, yksi juhlatilojen kummassakin päädyssä. Oikeanpuoleinen johti ulos. Vasemmanpuoleinen vei yläkertaan, yksityisempiin huoneisiin, joissa Brittan kertoman mukaan tapahtui kaikenlaista.

Vartija vei naamioituneen naisen vasemmanpuoleiselle ovelle.

Mies oli esittänyt pyynnön. Nainen oli suostunut. Mitä he sitten yläkerrassa tekivätkin, se olisi molemmille mieluisaa ja vapaaehtoista, kestäisi se sitten vain pari tuntia tai koko elämän.

Katseeni viipyili ovella vielä kauan sen sulkeutumisen jälkeen. Oliko tuossa yksi syy, miksi olin tullut tänne tänään? Että... voisin kokea nautintoa jonkun valitsemani kanssa?

Nyt se olisi mahdollista, jos haluaisin. Olin kuunnellut ladyjen puheita, vaikka ne eivät olleetkaan minun korvilleni tarkoitettuja. Heidän ei odotettu pysyvän koskemattomina, ja heidän mukaansa nainen saattoi tehdä... monia mielihyvää tuottavia asioita, jotka eivät kuitenkaan vaarantaisi hänen kunniallisuuttaan.

Kunniallisuuttaan?

Inhosin sitä sanaa, sen sisältämää merkitystä. Aivan kuin kunnia tai viattomuus olisi neitsyyden säilymisestä kiinni, aivan kuin sen varjelu tai menettäminen määräisi elämäni enemmän kuin omat valintani, joita jatkuvasti ja joka päivä tein.

Vasten tahtoonikin olin myös miettinyt, mitä jumalat tekisivät, jos en heidät kohdatessani enää olisikaan mikään koskematon neito. Jäisivätkö kaikki muut tekemiseni tai tekemättä jättämiseni sen varjoon, etten olisi enää neitsyt?

En ollut varma, mutta toivoin, ettei asia olisi niin. En sen takia, että aikomukseni olisi ollut harrastaa seksiä nyt tai ensi viikolla tai... koskaan, vaan siksi, että toivoin valinnan olevan omani.

En kuitenkaan ollut aivan varma, miten edes pääsisin tilanteeseen, jossa voisin tehdä valintani. Arvelin vain, että täällä Punaisessa Helmessä olisi halukkaita sellaisiin puuhiin, joista olin kuullut tulevien ladyjen puhuvan.

Rinnassani tuntui levotonta värinää, ja pakotin alas uuden kulauksen samppanjaa. Makeat kuplat kutittivat kurkkuani ja kostuttivat suutani, joka oli äkkiä käynyt kuivaksi.

Totta puhuen olin tullut tänne tänään hetken mielijohteesta. En tahtonut saada öisin unta, ennen kuin oli jo melkein aamu. Ja kun sitten viimein nukahdin, melkein toivoin ettei niin olisi käynyt. Kolmesti pelkästään tällä viikolla olin herännyt painajaisiin, omien huutojeni kaikuihin. Ja kun pahat unet alkoivat toistua sillä tavoin, ne tuntuivat ennusmerkeiltä. Voimakkailta varoituksilta, samaan tapaan kuin kykyni aistia toisten tuskaa.

Vedin henkeä ja vilkaisin sinne, mihin olin katsellut aiemmin. Punaisiin pukeutunut nainen ei enää istunut pöydällä. Hän istui nyt sen kauppiaan sylissä, joka oli kysynyt mitä tapahtuisi, jos tulisi tasapeli. Mies tutkaili korttejaan, mutta hänen kätensä oli siellä, minne naisen oma käsi oli ollut matkalla aikaisemmin, syvällä reisien välissä.

Voi taivas.

Purin huultani ja jatkoin matkaa seisomapaikaltani, ennen kuin kasvoni syttyisivät tuleen. Ajauduin puolittaisen seinän erottamaan peräsaliin, jossa pelattiin toisenlaisia pelejä.

Täällä oli enemmän vartijoita – osan heistä jopa tunnistin kuninkaalliseen vartiokaartiin kuuluviksi. He olivat sotilaita niin kuin vallilla työskentelevätkin, mutta heidän tehtävänään oli suojella ylennettyjä. Juuri tällaisten tilanteiden takia ylennetyillä oli henkivartijoita. Hovin jäseniä oli joskus yritetty kaapata lunnaiden toivossa. Sellaisista vaaranpaikoista oli selvitty suhteellisen kivuttomasti, mutta oli ollut toisenkinlaisia yrityksiä, joihin oli aivan muunlaiset, paljon kauheammat syyt.

Seisoskelin pieniä punaisia nappuja rönsyävän ruukkukasvin vieressä tietämättä mitä tehdä. Voisin liittyä mukaan uuteen korttipeliin tai virittää keskustelua jonkun toisen pöytien välisessä kuhinassa kulkevan kanssa, mutta en ollut kovin hyvä juttelemaan tuntemattomille. Takuuvarmasti päästäisin suustani jotakin outoa tai heittäisin ilmaan jonkin kysymyksen, jossa ei olisi mitään järkeä. Se ei siis käynyt laatuun. Ehkä minun pitäisi palata takaisin huoneeseeni. Alkoi olla jo myöhä, ja –

Minut valtasi outo aavistus, joka alkoi vipatuksena niskassa ja voimistui joka sekunnilla.

Tuntui siltä kuin... kuin minua tarkkailtaisiin.

Katsellessani ympärilleni en nähnyt ketään, joka olisi ollut sen kummemmin kiinnostunut minusta, mutta aluksi epäilin syypääksi vain jotakuta sellaista, joka seiso i lähelläni. Niin voimallinen tunne oli. Vatsanpohjaani virisi levottomuutta. Olin kääntymäisilläni ovelle päin, kun jonkin jousisoittimen pehmeät, viipyilevät sävelet veivät huomioni vasemmalle ja katseeni pysähtyi ohuisiin, verenpunaisiin verhoihin, jotka keinahtelivat hitaasti ihmisten liikkeiden myötä.

Seisahduin kuuntelemaan polveilevaa tempoa, johon pian liittyi rummun raskas jyske. Unohdin tunteeni tarkkailtuna olostä. Unohdin melkein kaiken. Musiikki oli... erilaista kuin mikään ennen kuulemani. Se oli syvempää, täyteläisempää. Se hidastui ja kiihtyi sitten taas. Se oli... aistillista. Mitä palvelijatar-Britta olikaan sanonut tanssimisesta, jota Punaisessa Helmessä harrastettiin? Hän oli madaltanut äänensä siitä kertoessaan, ja toinen palvelijatar, jolle Britta oli puhunut, oli näyttänyt järkyttyneeltä.

Etenin vaivihkaa huoneen laittaa pitkin, lähestyin verhoja ja ojensin kättäni avatakseni ne –

”En usko, että haluat mennä sinne.”

Käännyin hämmästyneenä ääntä kohti. Takanani seiso i nainen – yksi niistä, jotka olivat töissä Punaisessa Helmessä. Muistin hänet. En siksi, että hän olisi ollut kauppiaan tai liikemiehen käsipuolella sisäään tullessani, vaan siksi, että hän oli äärimmäisen kaunis.

Hiukset olivat syvän mustat ja runsaan kiharaiset, ja iho oli täyteläisen tummanruskea. Hänen punainen iltapukunsa oli hihaton, kaula-aukko oli avoin ja kangas myötäili ihoa valuvan veden tavoin.

”Anteeksi kuinka?” kysyin tietämättä mitä muutakaan sanoa päässäni käteni laskeutumaan. ”Miksi en haluaisi? Hehän vain tanssivat.”

”Vain tanssivat?” Hänen katseensa lipui ohitseni verhoon päin. ”Jotkut sanovat, että tanssiminen on verrattavissa rakasteluun.”

”Minä... en ole kuullut sellaista.” Katsoin hitaasti taakseni. Verhojen läpi erottui vartaloiden muotoja, jotka keinahtelivat musiikin tahdissa haltioitunein liikkein, sulavan kauniisti. Jotkut tanssivat yksin, vartaloiden kaaret ja muodot erottuivat selvästi, kun taas toiset...

Henkäisin terävästi, ja katseeni kiepahti taas takanani seisovaan naiseen.

Hänen punaiseksi maalatut huulensa kaartuivat hymyyn. ”Taidat olla täällä ensimmäistä kertaa?”

Avasin suuni väittäkseni vastaan, mutta tunsin lämmön leviävän kaikkialle kasvoihini. Se riitti paljastamaan totuuden. ”Näkyykö se niin selvästi?”

Hän nauroi käheästi. ”Eivät useimmat sitä näe. Mutta minä kyllä. En ole koskaan ennen nähnyt sinua täällä.”

”Mistä tietäisit, jos olisit nähnyt?” Kosketin naamiotani varmistakseni, ettei se ollut siirtynyt.

”Naamiosi on aivan hyvän.” Hänen kullanuskeissa silmissään oli outo, tietävä pilke. Niitä ei voinut sanoa pähkinäruskeiksi, kullanhohde oli niin lämmin ja kirkas. Ne toivat mieleeni erään toisen, jonka silmät olivat syvän kullankeltaiset. ”Tunnen kasvot, olivat ne sitten puoleksi kätöksessä tai eivät, ja sinun kasvojasi en ole täällä ennen nähnyt. Tämä on ensimmäinen kertasi.”

En keksinyt kerrassaan mitään vastattavaa siihen.

”Ja tämä on ensimmäinen kerta myös Punaiselle Helmelle.” Hän nojautui lähemmäs ja madalsi ääntään. ”Emmehän ole koskaan ennen nähneet Neidon kävelevän ovesta sisään.”

Järkytys sai minut vavahtamaan, ja otteeni liukkaasta samppanjalasista tiukkeni. ”En ymmärrä, mistä puhut. Minä olen toinen tytär –”

”Olet toisen tyttären *kaltainen*, mutta et sillä tavalla kuin väität”, hän keskeytti koskettaen kevyesti viitan verhoamaa käsivarttani. ”Ei se haittaa. Ei ole mitään pelättävää. Pidän salaisuutesi turvassa.”

Tuijotin häntä kokonaiselta minuutilta tuntuvan ajan, ennen kuin sain taas ääneni takaisin. ”Jos se olisi totta, miksi sellainen salaisuus olisi turvassa?”

”Miksi se ei olisi?” hän heitti vastaan. ”Mitä minä saavuttaisin kertomalla siitä?”

”Sulkeutuisit herttuan ja herttuattaren suosioon.” Sydämeni jyskähteli.

Hänen hymynsä hiipui ja katseensa koveni. ”Minulla ei ole mitään tarvetta päästä yhdenkään ylennetyn suosioon.”

Hän lausui sanansa sellaisella tavalla, että tuntui kuin olisin vihjannut hänen tavoittelevan likasangon suosiota. Melkein uskoin häntä, mutta toisaalta yksikään tämän valtakunnan asukas ei ohittaisi tilaisuutta mairitella ylennettyjä, ellei...

Ellei hän sitten pitänyt kuningatar Ileanaa ja kuningas Jalaraa oikeina, todellisina hallitsijoina. Ellei hän tukenut miestä, joka kutsui itseään prinssi Casteeliksi, valtakunnan todelliseksi perilliseksi.

Oikeasti hän ei tietenkään ollut mikään prinssi tai perillinen. Hän oli pelkkä jäännös Atlantiasta, korruptoituneesta ja turmeltuneesta valtakunnasta, joka oli kukistunut Kahden kuninkaan sodan ansiosta. Hirviö, joka oli saanut aikaan paljon tuhoa ja verenvuodatusta, silkan pahuuden ruumiillistuma.

Hän oli Pimeyden valtias.

Ja silti oli olemassa niitä, jotka kannattivat häntä ja hänen pyrki-
myksiään. Vanhan valtakunnan jälkeläisiä, jotka olivat olleet osallisina kapinoihin ja monien ylennettyjen katoamisiin. Aiemmin jälkeläiset olivat herättäneet levottomuutta vain pienillä mielenosoituksilla ja kansankokouksilla, jotka nekin olivat olleet harvinaisia johtuen rangaistuksesta, joka jälkeläisiksi epäillyille oli määrätty. Oikeuden-

käyntiä ei edes pidetty. Ei armoa. Ei vankilaan sulkemista. Vain kuolemanrangaistus, välittömästi.

Viime aikoina asiat olivat kuitenkin muuttuneet.

Monet uskoivat, että jälkeläiset olivat olleet vastuussa korkearvoisten kuninkaallisten vartijoiden salaperäisistä kuolemista. Pääkaupungissa Carsodoniassa useita heistä oli pudonnut selittämättömästi vallilta. Kaksi oli tapettu takaraivoon ammutuilla nuolilla Pensdurthissa, pienessä kaupungissa Stroudmeren rannalla lähellä pääkaupunkia. Muutamat olivat vain kadonneet vierailuillaan pienemmissä kylissä, eikä heistä ollut sen koommin kuultu.

Vain muutama kuukausi sitten väkivaltainen mellakka oli päätynyt verenvuodatukseseen Kolmijoella, vilkkaassa kauppakaupungissa Verimetsän takana. Kultaisen vaakunan kartano, kaupungissa sijaitseva kuninkaallinen hallintokeskus, oli poltettu maan tasalle kuten temppelikin. Herttua Everton oli kuollut tulipalossa, lukuisten palvelijoiden ja vartijoiden mukana. Vain jonkinlaisen ihmeen kautta Kolmijoen herttuatar oli päässyt pakenemaan.

Jälkeläiset eivät olleet vain atlantialaisia, jotka piileskelivät Solisin asukkaiden joukossa. Osalla Pimeyden valtiaan seuraajista ei ollut pisaraakaan atlantialaista verta suonissaan.

Tarkensin katseeni kauniiseen naiseen. Saattoiko hän olla jälkeläinen? En millään käsittänyt, miten kukaan saattoi kannattaa tuota luhistunutta valtakuntaa, oli elämä sitten miten vaikeaa tai onnetonta tahansa. Olivathan atlantialaiset ja Pimeyden valtiasta vastuussa usvasta, siitä mikä sen sisältä sikisi. Siitä, mikä oli hyvin todennäköisesti päätännyt Finleyn elämän – mikä oli päättänyt lukemattomien ihmisten elämän, mukaan lukien minun äitini ja isäni, ja kirjonut vartaloni täyteen muistoja kauhusta, joka usvan sisällä eli.

Jätin epäilyni hetkeksi ja virittäydyn aistimaan, oliko hänen sisällään jotakin sellaista tuskaa, joka ylsi ruumiillista kipua syvemmälle ja juonsi juurensa joko surusta tai katkeruudesta. Tuskaa, joka sai ihmiset tekemään hirveitä asioita, jotta kärsimys lievittyisi.

Sellaisesta ei ollut hänessä jälkeäkään.

Mikä ei kuitenkaan tarkoittanut, ettei hän ollut jälkeläinen.

Nainen kallisti päätään. ”Niin kuin jo sanoin, minun suhteeni sinun ei tarvitse olla huolissasi. Mutta hän sitten? Se on toinen asia.”

”Hän?” toistin.

Nainen siirtyi syrjään, kun pääovi avautui ja äkillinen viileän ilman puuska kertoi uusien vieraiden saapumisesta. Joku mies käveli sisään, ja hänen takanaan seurasi vanhempi herrasmies, jolla oli hiekanvaaleat hiukset ja ahavoituneet, auringon värjäämät kasvot –

Silmäni laajenivat, kun epäusko lehahti lävitsemi. Hän oli Vikter Wardwell. Mitä hän teki Punaisessa Helmessä?

Mieleeni nousi kuva naisista, joilla oli lyhyet helmat ja osittain paljastetut rinnat, ja ajattelin syytä täällä olooni. Hetkeksi suljin silmäni.

Voi hyvät jumalat.

En halunnut pohtia hänen tulonsa syytä yhtään enempää. Vikter oli kuninkaallisen vartiokaartin arvostettu jäsen, pitkälti yli 40-vuotias mies, mutta minun elämässäni hänellä oli aivan omanlaisensa merkitys. Reiteeni kiinnitetty tikari oli lahja häneltä, ja juuri hän oli kaikkien sääntöjen vastaisesti opettanut minut käyttämään sitä. Hänen ansiostaan osasin myös miekkailla, ampua nuolia väijytyksestä ja päihittää aseettomanakin minua puolta suuremman miehen.

Vikter oli minulle kuin isä.

Hän oli myös henkivartijani, ollut siitä saakka, kun saavuin Masadoniaan. Ainoa vartijani hän ei kuitenkaan ollut. Välillä työvuorossa oli myös Rylan Keal, joka oli tullut Hannesin tilalle sen jälkeen, kun tämä oli menehtynyt nukkuessaan vajaa vuosi sitten. Menetys oli ollut odottamaton, koska Hannes oli ollut vasta hiukan päälle kahdenkymmenen ja elämänsä kunnossa. Parantajat arvelivat syyksi jonkinlaista sydänvaivaa, mutta oli vaikea käsittää, miten joku saattoi mennä nukkumaan terveenä kuin pukki avaamatta aamulla enää silmiään.

Rylan ei tiennyt, miten hyvin minut oli koulutettu taistelemaan, mutta hän kyllä tiesi, että osasin käyttää tikaria. Minne minä ja Vikter tuon tuostakin linnasta katosimme, siitä hänellä ei ollut aavistustakaan. Luonteeltaan hän oli kiltti ja leppoisa, mutta hän ei ollut

minulle lainkaan yhtä läheinen kuin Vikter. Jos Punaiseen Helmeen olisi tullut Rylan, minulla ei olisi ollut hätäpäivää.

”Saamari”, manasin ja käännyn sivuun kohottaakseni viitan hupun pääni päälle. Hiusteni poltetun kuparin sävy oli melkoisen erottuva. Mutta vaikka ne olivatkin nyt piilossa ja kasvoni kokonaan kätkössä, Vikter kyllä tunnistaisi minut.

Hänellä oli kuudes aisti, sellainen joka vanhemmilla terävöityi, kun lapsella ei ollut hyvät mielessään.

Vilkaistessani sisäänkäynnille päin näin kauhukseni, että hän oli istuutunut pöytään aivan lähelle ovea – ainoan uloskäynnin luo.

Jumalat vihasivat minua.

Vihasivat aivan varmasti, koska nyt Vikter näkisi minut ilman muuta. Hän ei tekisi minusta ilmoitusta, mutta olisin mielummin ryöminyt torakoiden ja hämähäkkien täyttämään kuoppaan kuin yrittänyt selittää kaikista maailman ihmisistä juuri hänelle, miksi olin Punaisessa Helmessä. Ja tiedossa olisi läksytystä. Ei sen kaltaisia saar-
noja ja rangaistuksia kuin herttualta, vaan sellaisia, jotka menivät ihon alle ja tekivät olon kamalaksi päiväkausiksi.

Pääasiassa siksi, että tiesin itsekin tehneeni jotakin sellaista, mistä ansaitsin nuhteita.

Enkä minä suoraan sanoen halunnut nähdä Vikterin naamaa, kun hän saisi selville, että tajusin hänen olevan täällä. Vilkaisin uudelleen, ja –

Voi hyvät jumalat, joku nainen oli polvistunut hänen viereensä, käsi hänen reidellään!

En ollut uskoa silmiäni.

”Tuo on Sariah”, nainen selitti. ”Heti kun tämä mies saapuu, Sariah on hänen rinnallaan. Taitaa kieliä ihastuksesta.”

Käänsin hitaasti katseeni vieressäni seisovaan naiseen. ”Käykö mies siis täällä useinkin?”

Naisen toinen suupieli kohosi. ”Kyllin usein tietääkseen, mitä punaisen verhon takana tapahtuu ja –”

”Riittää”, keskeytin. Nyt en halunnut uskoa ajatuksiani. ”Minun ei tarvitse kuulla enempää.”

Hän nauroi hiljaa. ”Ilmeesi kertoo, että kaipaat piilopaikkaa. Ja kyllä, Punaisessa Helmessä tuon ilmeen tunnistaa helposti.” Hän napasi samppanjalasini käteensä. ”Yläkerrassa on tällä hetkellä vapaita huoneita. Kokeile kuudetta ovea vasemmalta. Sieltä löydät turvapaikan. Tulen hakemaan sinua, kun tilanne on ohi.”

Epäluuloni heräsivät, kun kohtasin hänen tiiviin katseensa, mutta annoin hänen tarttua käsipuoleeni ja johdattaa minua vasemmalle. ”Miksi sinä auttaisit minua?”

Hän avasi oven. ”Koska jokaisen pitäisi saada elää edes hiukan, edes muutaman tunnin ajan.”

Suuni loksauti auki, kun hän toisti ääneen sen, mitä olin vain hetki sitten ajatellut. Seisoin kynnyksen takana ällistyneenä.

Hän iski minulle silmää ja sulki oven.

Ei voinut olla sattumaa, että hän oli hoksannut, kuka olen. Ja vielä toistanut ajatukseni ääneen. Ei mitenkään. Naurahdin epäuskoisesti. Nainen saattoi olla jälkeläinen, koska ylennetyt eivät ainakaan olleet hänen mieleensä. Mutta hän saattoi myös olla näkijä.

Olin luullut, ettei heitä enää ollut jäljellä.

Enkä *vieläkään* voinut uskoa, että Vikter oli täällä – että hän kävi täällä niin usein, että yksi punaisiin pukeutuneista naisista piti hänestä. En ollut varma, miksi olin niin yllättynyt. Eihän kuninkaallisia vartijoita ollut kielletty etsimästä nautintoa tai edes menemästä naimisiin. Monet olivat melko... vapaamielisiä, olihan heidän elämänsä täynnä vaaroja ja jäi usein aivan liian lyhyeksi. Vikterillä vain oli ollut vaimo, joka oli kuollut kauan ennen kuin hän tuli vartijakseni, kuollut synnytyksessä samoin kuin lapsikin. Vikter rakasti yhä Camiliaansa yhtä paljon kuin tämän eläessä ja hengittäessä.

Mutta eihän se, mitä täältä etsittiin, liittynyt mitenkään rakkautteen. Ja saattoihan jokainen käydä yksinäiseksi, kuului heidän sydämensä sitten jollekin menetetylle rakkaalle tai ei.

Hiukan suruissani käännysin ympäri kapeassa portaikossa, jota seinien öljylamput valaisivat. Henkäisin raskaasti. ”Mihin minä olen itseni oikein järjestänyt?”

Jumalat yksin tiesivät, ja nyt en enää voinut kääntyä takaisin.

Sujautin toisen käteni viitan sisään ja pidin sen lähellä tikarin kahvaa kiivetessäni portaita toiseen kerrokseen. Käytävä siellä oli leveämpi ja yllättävän hiljainen. En tiennyt, mitä olin odottanut, mutta olin luullut kuulevani... ääniä.

Pudistelin päätäni ja laskin ovia, kunnes tulin kuudennelle vasemmalta. Kokeilin kahvaa ja huomasin, ettei ovi ollut lukossa. Aloin avata sitä, mutta sitten jäin paikoilleni. Mitä oikein olin tekemässä? Oven takanahan saattoi odottaa kuka tai mikä vain. Se nainen alakerrassa –

Miehen nauru täytti käytävän, kun viereinen ovi avautui. Paniikin vallassa vetäydyin edessäni olevaan huoneeseen ja suljin oven takanani.

Sydän jyskyttäen katselin ympärilleni. Lamppuja ei ollut, vain kolme kynttilää takanreunuksella. Tyhjän tulipesän edessä oli sohva. Taakseni katsomattakin tiesin, että ainoan huonekalun sen lisäksi täytyi olla vuode. Vedin syvään henkeä ja tunsin kynttilöiden tuoksun. Kanelia? Ja vielä jotakin muutakin, jotakin mikä toi mieleeni männyn ja tummat mausteet. Aloin kääntyä –

Käsivarsi kiertyi vyötäisilleni ja veti minut taaksepäin vasten hyvin lujaa, hyvin miehistä vartaloa.

”Tämäpä”, kuiskasi matala ääni, ”oli odottamatonta.”

LUKU 2

Hämmästyneenä nostin katseeni. Virhe, jota Vikter oli kieltänyt koskaan tekemästä. Minun olisi pitänyt tarttua tikariini, mutten osannut liikahtaakaan, kun ote vyötäröltäni kiristyi ja miehen kämmen painautui lanteelleni.

”Tervetullut yllätys kuitenkin”, hän jatkoi ja päästi otteensa heltiämään.

Saatuani taas itseni liikkeelle pyörähdin mieheen päin ja tavoittelin tikaria kasvot yhä hupun peitossa. Nostin katsettani... ja sitten nostin sitä lisää.

Voi hyvät jumalat.

Järkytys jähmetti minut paikoilleni ja esti kaiken järkevän käytöksen, kun näin hänen kasvonsa kynttilän himmeässä valossa.

Tiesin kuka hän oli, vaikken ollut koskaan puhunut hänen kanssaan.

Hawke Flynn.

Kaikki Teermanin linnassa olivat tienneet tämän vallin vartijan tulosta pääkaupungistamme Carsodoniasta pari kuukautta sitten. Enkä minä ollut poikkeus.

Olisin halunnut valehdella itselleni ja sanoa, että se johtui hänen hämmästyttävästä pituudestaan, olihan hän minua melkein päätä pitempi. Tai hänen liikkeistään, jotka olivat yhtä ylvyvät ja petomaisen sulavat kuin suurilla, harmailla luolakissoilla, joita vaelteli Joutomaalla ja jollaisen olin kerran lapsena nähnyt kuningattaren palatsissa. Pelottava, hurja eläin oli ollut häkissä, ja sen jatkuva, edestakainen kävely liian pienessä vankilassaan oli samaan aikaan kiehtonut ja kauhistuttanut minua. Olin nähnyt Hawken kävelevän samaan tapaan useammin

kuin kerran, aivan kuin hänkin olisi häkissä. Selitys olisi voinut olla arvovallassa, jota hänestä tuntui huokuvan, vaikkei hän voinut olla paljon minua vanhempi – ehkä saman ikäinen kuin veljeni tai vuoden, kaksi vanhempi. Tai siinä, miten hyvin hän käytteli miekkaa. Yhtenä aamuna, kun olin seissyt herttuattaren vieressä yhdellä Teermanin linnan monista parvekkeista ja katsellut alas harjoituskentälle, herttuatar oli kertonut, että Hawke oli tullut pääkaupungista loistavien suositusten saattamana ja että hänestä oli hyvää vauhtia tulossa yksi nuorimmista kuninkaallisista vartijoista. Herttuattaren katse oli nauhitunut Hawken hiestä kiilteleviin käsivarsiin.

Samoin kuin minunkin.

Hänen tultuaan olin etsiytynyt varjoisien syvennysten kätköön monta kertaa, katsellut miten hän harjoitteli toisten vartijoiden kanssa. Silloin oli ainoa mahdollisuuteni nähdä hänet, ellei viikoittain Suuressa salissa järjestettävää kaupunginneuvoston kokousta otettu lukuun.

Ehkä olin kiinnostunut yksinkertaisesti siksi, että Hawke oli... niin, hän oli kaunis.

Miehestä sitä sanaa ei useinkaan voinut käyttää, mutta häneen se vain sopi kaikkein parhaiten. Hänellä oli tummat, paksut hiukset, jotka kihartuivat niskasta ja valahtelivat otsalta tummille kulmille asti. Kasvojen kaaret ja kulmat saivat minut toivomaan, että osaisin käytellä sivellintä tai kynää. Poskipääät olivat korkeat ja leveät ja nenä yllättävän suora vartijalle, sillä useilla heistä se oli murtunut ainakin kerran. Leuka oli leveä ja luja, suu hyvin muodostunut. Silloin harvoin, kun olin nähnyt hänen hymyilevän, oikea suupieli oli kaartunut ylös ja poskeen ilmestynyt syvä hymykuoppa. En tiennyt, oliko vasemmassa samanlaista. Ylivoimaisesti vangitsevinta kasvoissa olivat kuitenkin silmät.

Ne toivat mieleen vileän hunajan – ihmeellisempää väriä en ollut koskaan ennen nähnyt – ja hänen katseensa edessä tunsin itsensä aivan kuin alastomaksi. Tiesin sen, koska olin tuntenut hänen tuijotuksensa Suuren salin kokouksissa, vaikkei hän ollut nähnyt kasvojani